

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 48

Utgitt 19 desember

1944

Innhold.

	Side
Forordn. om Norges lærstyre	547
» om avståing, omsetning og rasjonering av kålrot	551
Skr. om bandtvang for hund når bufe beiter i Eidfjord	552
Forordn. om trikinose	552
Lov om barnetilskott til visse arbeidstakere	553
Forordn. om avgift på pelsdyrskinn	555
» om fiskeregler for innlandsfisket i Bjarkøy, Tranøy, Torsken, Berg og Lenvik	556
» om endr. i forskrifter vedr. forvaltning av formue i h. t. lov om frakjennning av norsk statsborgerrett	557
» om tiltak til sikring mot sabotasje	557
» om avlevering av sølvrevskinn	558
» om nedsettelse av jord-, skog- og fjellkonsesjonsgrensene for Kinsarvik	560
Lov om tillegg til konsesjonslovgivningen	560
Midlert. lov om panthaveres fortrinnsrett i registreringspliktige skip for renter	567
Lov om endr. i og tillegg til skattelov for landet	567
» om endr. i og tillegg til skattelov for byene	569
» om forandr. i lov om beskatning av barkinnskudd	571
Mpr. vedtak om skatt av bankinnskudd for 1944—45	572
Skr. om bandtvang for hund når bufe beiter i Inderøy	572

Forordning. (Næringsdepartementet.)

15 novbr.

Norges lærstyre.

I medhold av midlertidig lov av 19 mars 1942 om sikring av landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer bestemmes:

§ 1. Norges lærstyre har som oppgave under Næringsdepartementets kontroll å samordne den del av landets næringsliv som omfatter og har sitt grunnlag i råstoffene huder, skinn og pels.

§ 2. Norges lærstyre kan gi slike forskrifter som finnes nødvendige for å sikre og ordne en rasjonell utnytting og fordeling av råstoffer for lær-, lærvare-, skotøy-, skinn- og pelsindustrien og av varer framstilt av slike stoffer. Det kan

15 novbr. således gi bestemmelser om regulering av innførsel, utførsel, tilvirkning, omsetning og bruk av råstoffer og varer som nevnt.

Forskriftene trenger godkjenning av Næringsdepartementets Avdeling for industriforsyning, som også bestemmer hvorledes forskriftene skal kunngjøres. Ved disse forskrifter kan det ikke gjøres endringer i den til enhver tid gjeldende valuta-regulering ved vareimport eller i de gjeldende bestemmelser om utførselsforbud.

Bestemmelser om pelsdyrskinn kan bare gis med samtykke av Landbruksdepartementet.

Som råstoffer for lær-, lærvare-, skotøy-, skinn- og pelsindustrien i samsvar med første ledd regnes:

- a) Huder, skinn og pelser av alle slags pattedyr, fugler og fisk,
- b) garvestoffer av enhver art (herunder også hjelpestoffer),
- c) kautsjuk og kautsjukholdige produkter,
- d) erstatningstoffer for lær og skinn.

§ 3. Norges lærstyre ledes av en formann. Han skal ha så mange rådgivere som Næringsdepartementet bestemmer.

Formannen og rådgiverne oppnevnes av departementet.

Som formann kan også oppnevnes direktøren for styrets kontor; jfr. § 6.

Som rådgivere oppnevnes formennene eller andre representanter for bransjeorganisasjoner innenfor Lærstyrets virkeområde. Departementet kan når som helst løse formannen eller rådgiverne fra vervet og oppnevne andre i deres sted.

Departementet bestemmer også hvem av rådgiverne som skal være stedfortreder for formannen (viseformann), hvis denne har forfall.

§ 4. I det løpende arbeid har formannen et arbeidsutvalg å rådføre seg med. Arbeidsutvalget består av viseformannen og to andre medlemmer, som med en varamann oppnevnes av departementet. Når særlige grunner tilsier det, kan formannen tilkalle andre rådsmedlemmer til møte i arbeidsutvalget.

§ 5. Lærstyret forpliktes ved underskrift av formannen eller den han bemyndiger.

§ 6. Formannen ansetter en direktør til å forestå ledelsen av styrets daglige forretninger og fastsetter instruks for ham. Formannen kan gi direktøren fullmakt til å treffe avgjørelse i mindre viktige saker.

Ansettelse og entledigelse av direktør og fastsettelse av instruks for ham må godkjennes av Næringsdepartementet.

Direktøren ansetter kontorets øvrige personale. Ansettelsen trenger godkjenning av Avdelingen for industriforsyning. Fastsettelsen av lønninger trenger godkjenning av departementet.

i Direktøren og personalet for øvrig kan avskjediges eller 15 novbr. oppsies av departementet. For øvrig fastsettes arbeidsvilkårene av formannen.

§ 7. For formannen treffer vedtak i en sak, plikter han, når saken er av viktighet, å legge den fram i arbeidsutvalget. Dette innkalles av formannen og skal ha møte minst en gang hver måned.

Styrets direktør deltar i møtene.

§ 8. Saker av stor viktighet plikter formannen, etter at de er drøftet i arbeidsutvalget, å legge fram i rådsmøte for han treffer endelig vedtak i saken.

Følgende saker skal han i alle tilfelle legge fram i rådsmøte:

- a. Vedtak om forslag til budsjett for Lærstyret og til tilleggsbevilgninger av betydning.
- b. Økonomiske disposisjoner som ligger utenfor den vanlige forretningsførsel.
- c. Vedtak om å ansette direktør og fastsette instruks for ham.
- d. Overdragelse til andre av anvisningsmyndighet eller rett til å underskrive på styrets vegne.
- e. Vedtak om forskrifter.

Også i disse saker kan formannen treffe vedtak i møte i arbeidsutvalget, eventuelt med tilkallelse av de rådsmedlemmer som det er tid til å innkalle, dersom avgjørelsen ikke tåler å utsettes inntil rådsmøte kan tre sammen. Så vidt mulig skal det dog da treffes foreløpig vedtak som gjelder inntil første rådsmøte. I alle tilfelle skal vedtaket refereres i første rådsmøte.

Rådet innkalles av formannen. Et rådsmedlem kan forlange rådet sammenkalt med 14 dagers varsel. Styrets direktør deltar i møtene.

§ 9. Formannen avgjør sakene etter eget omdømme etter å ha hørt rådgivernes mening. Rådgiverne plikter å uttale seg om hvordan vedkommende sak etter deres mening bør avgjøres. Stemmegivning finner ikke sted.

Hvis en rådgiver ikke er enig i et vedtak av formannen, må han kreve sin mening protokollert. I motsatt fall anses han enig i vedtaket og medansvarlig for dette.

Et vedtak som treffes i møte i arbeidsutvalget eller rådet, er ikke gyldig før Næringsdepartementet har godkjent det, når halvparten eller flere av rådgiverne ikke tiltrer vedtaket og krever at formannen skal legge det fram for departementet.

Gyldig møte i arbeidsutvalget eller rådet kan bare holdes når minst halvparten av medlemmene er til stede.

15 novbr. § 10. Vedtak som formannen treffer enten alene eller i møte i arbeidsutvalget eller rådet, må for å bli gyldig innføres i protokoll og undertegnes av ham. En avskrift av protokollen skal sendes Næringsdepartementet etter hvert møte.

§ 11. Formannen skal seinest 3 måneder etter budsjettårets utløp forelegge for rådet en melding om Lærstyrets virksomhet og revidert regnskap for siste år.

§ 12. Utgiftene ved driften av Norges lærstyre dekkes ved avgifter.

Lærstyrets budsjett og regnskap utgjør en del av statens budsjett og regnskap og følger som disse budsjettåret 1 juli — 30 juni.

Lærstyret skal snarest mulig etter hvert kvartals utløp sende inn til Næringsdepartementet kassarapporter over utgifter og inntekter i kvartalet.

§ 13. Norges lærstyre kan slutte avtaler som det er nødvendig å inngå for å gjennomføre Lærstyrets oppgaver.

Hvis Lærstyret forplikter staten økonomisk, skal avtalen på forhånd være godkjent av Næringsdepartementet.

§ 14. Lærstyret har rett til å innhente oppgaver og kan pålegge vareopptelling og føring av produksjons- og lagerbøker og andre opptegnelser som gjelder styrets formål etter §§ 1 og 2, i samme utstrekning som til enhver tid er fastsatt for Avdelingen for industriforsyning, og enhver plikter å gi oppgaver i samme utstrekning som når oppgaven forlanges av denne.

§ 15. Personer som er knyttet til Norges lærstyre, har taushetsplikt om de ting de får kjennskap til i sitt arbeid.

§ 16. Overtredelse eller medvirking til overtredelse av bestemmelser som er gitt i eller i medhold av denne forordning, er straffbar og kan medføre inndraging; jfr. midlertidig lov av 19 mars 1942 om sikring av landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer § 2, første ledd.

§ 17. Denne forordning trer i kraft 1 desember 1944. Samtidig oppheves forordning av 18 november 1942 om Norges lærstyre og forordning av 29 september 1943 om tillegg til forordning om Norges lærstyre. Forskrifter gitt i medhold av nevnte forordninger skal dog gjelde inntil de blir opphevet eller endret ved forskrift gitt i medhold av denne forordning.

Oslo 15 november 1944.

Alf L. Whist.

Forordning. (Næringsdepartementet.)

30 novbr.

**Avståing, omsetning og rasjonering
av kålrot.**

I medhold av midlertidig lov om sikring av landets forsyning med livsformødenheter og andre varer av 19 mars 1942 bestemmes:

§ 1. Næringsdepartementets avdeling for proviantering og rasjonering eller den avdelingen bemyndiger kan pålegge produsent eller forhandler å avstå kålrot til mottaker som avdelingen eller den avdelingen bemyndiger bestemmer.

Erstatning for kålrot som kreves avstått fastsettes ikke ved skjønn, men skal beregnes i samsvar med de prisreguleringsbestemmelser som gjelder ved leveringen.

Avståing kan om nødvendig gjennomføres ved hjelp av politiet.

§ 2. Avdelingen for proviantering og rasjonering eller den avdelingen bemyndiger kan pålegge produsent eller forhandler av kålrot å lagre kålrot for seinere salg. Pålegg om lagring kan dog ikke gis for lenger tid enn til 15 mars året etter at kålroten er dyrket. Den forhøyelse av prisene på kålrot som seinere levering betinger inkluderer godtgjørelse for lagring.

§ 3. Produsent eller forhandler som har fått pålegg om å lagre kålrot plikter å gjøre dette på forsvarlig måte. Er det grunn til å anta at lagringen ikke er forsvarlig eller at det har inntrådt forhold som nedsetter kålrotens holdbarhet vesentlig, og som lagerholderen ikke kan rette på, plikter han straks å meddele dette til den som har pålagt ham å lagre kålroten.

§ 4. Avdelingen for proviantering og rasjonering kan forby utførsel av kålrot fra et fylke eller en kommune.

§ 5. Avdelingen for proviantering og rasjonering kan forby handlende innen et fylke eller en kommune å kjøpe kålrot av andre enn stat, fylke eller kommune, når dette er nødvendig for å få avsatt kålrot som disse eier eller har økonomisk ansvar for.

§ 6. Avdelingen for proviantering og rasjonering kan gi bestemmelser om omsetning og rasjonering av kålrot.

Fylkesforsyningsnemnda kan bestemme at omsetningsregulering og rasjonering av kålrot skal innføres for enkelte eller alle kommuner i fylket etter en normalplan som fastsettes av Avdelingen for proviantering og rasjonering.

§ 7. Overtredelse eller medvirkning til overtredelse av bestemmelser gitt i eller i medhold av denne forordning er

30 novbr. straffbar og kan medføre inndraging; jfr. midlertidig lov om sikring av landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer av 19 mars 1942 § 2, første ledd.

Oslo 30 november 1944.

Alf L. Whist.

2 desbr. **Skriv** frå Landbruksdepartementet.

Hermed stadfester ein vedtak frå 28 oktober 1944 åt ordføraren i Eidfjord herad, Hordaland fylke, der det i samhøve med § 3, 2 leden, i lov frå 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund er fastsett at alle som eig eller er innehavar av hund i heradet skal halda hunden i band eller forsvarleg innestengt eller inngjerd i den tid bufe beiter, frå 1 mai til 1 november.

Dette gjeld likevel ikkje hundar som under lovleg jakt kan godtgjerast å vera fylgd på forsvarleg vis av eigar eller innehavar.

4 desbr. **Forordning.** (Innenriksdepartementet.)

Om trikinose.

I medhold av § 15 i lov av 14 juli 1894 om foranstaltninger mot smittsomme husdyrsykdommer med tilleggslover bestemmes:

I forordning om trikinose av 10 juni 1941 — jfr. forordning av 1 oktober 1942 og av 16 oktober 1943 — gjøres følgende endring:

§ 8 skal lyde sa:

§ 8. Enhver eier eller besitter av pelsdyr i fangenskap pålegges ved pelsingen høsten og vinteren 1944—45 å sende stedets distriktsveterinær materiale av hvert kadaver av pelsdyr til undersøkelse for trikinose, med mindre pelsdyreieren i medhold av forordningene av 28 november 1940, 10 juni 1941, 1 oktober 1942 eller 16 oktober 1943 har sendt inn slike prøver tidligere.

Det tas en prøve av en sukkerbits størrelse enten av mellomgolvet, av tyggemusklene eller av hele strupehodet. Distriktsveterinærene kan tilsies til å ta prøvene eller plikter å gi nærmere veiledning herom og skal samle og sende materialet, merket for hver pelsdyrfarm med så vel farmens som eierens (besitterens) navn til Norges veterinærhøgskole, Instituttet for næringsmiddelkontroll, hygiene og rettsmedisin.

Oslo 4 desember 1944.

Arnvid Vasbotten.

Lov om barnetilskott til visse arbeids- 5 desbr.
takere.

§ 1. Den som er pliktig til syketrygd etter syketrygdlovens § 1, jfr. § 2, har rett til barnetilskott etter denne lov. Unntatt fra retten til barnetilskott er arbeidstaker som er manntallstrygdet og som ikke er pliktig til arbeidsløshetsstrygd.

§ 2. Retten til barnetilskott følger det trygdepliktige arbeidsforhold hos den enkelte arbeidsgiver. Arbeidsforhold som ikke medfører minst 4 ukers sammenhengende trygdeplikt hos én og samme arbeidsgiver gir ikke rett til barnetilskott.

§ 3. Barnetilskottet utgjør kr. 3,50 pr. uke for hvert barn under 15 år som den trygdepliktige forsørger mer enn ett, og som er bosatt her i landet. Tilskott gis alltid for en hel kalenderuke uansett hvilken dag i uken retten til tilskottet inntreier eller opphører.

Sosialdepartementet kan gi særlige regler om utregning av tilskottene for barn som i løpet av kalenderåret dør eller fyller 15 år.

§ 4. Tilskott tilstår ikke:

- 1) for barn som ikke lever i minst 24 timer,
- 2) for den tid barnet etter annen lov eller bestemmelse får fullt underhold av stat, kommune eller annen myndighet, og underholdsutgiftene ikke regnes for fattighjelp,
- 3) etter utløpet av den uke hvori det trygdepliktige arbeidsforhold opphører.

§ 5. Arbeidsgiveren innhenter på foreskrevet skjema hos arbeidstakerne de opplysninger trygdekassen trenger og sender dem til trygdekassen.

Tilskottene betales ut av vedkommende trygdekasse etter skottsvis for minst 4 uker om gangen. En trygdekasse kan pålegge en arbeidsgiver å betale ut tilskottene på trygdekassens vegne.

Krav på tilskott som settes fram mer enn 6 måneder etter utløpet av den tid tilskottet gjelder for, kan ikke gjøres gjeldende.

§ 6. Til dekning av utgiftene etter denne lov betaler arbeidsgiveren samtidig med premien til syketrygden kr. 1 pr. uke for hver arbeidstaker som han skal betale syketrygdpremie for.

Sosialdepartementet kan regulere premien hvis det finner at premieinntekten overstiger eller ikke dekker utgiften til barnetilskott og den administrasjon som denne lov gjør nødvendig.

Premien regnes alltid for hele kalenderuker.

Trygdekassen krever inn premien.

5 desbr. Blir premien ikke betalt ved forfall, kan det regnes rente med 6 % årlig til betaling skjer.

Reglene om innkreving, utpanting og fortrinnsrett for syketrygdpremie gjelder på tilsvarende måte.

§ 7. De innbetalte premier godskriver trygdekassen Riks-trygdeverket etter regler som dette gir.

Staten innestår for at Rikstrygdeverket dekker de utgifter som loven fører med seg.

§ 8. Sosialdepartementet gir nærmere regler om hvorledes de etter syketrygdloven godkjente kasser skal medvirke ved gjennomføringen av denne lov.

Sosialdepartementet fastsetter etter innstilling fra fylkesmannen det vederlag kassene skal ha for sitt arbeid og utlegg etter denne lov. Sosialdepartementet fastsetter videre Rikstrygdeverkets vederlag.

§ 9. Trygdekassen kan helt eller delvis avslå krav om tilskott eller inndra eller tilbakeholde tilskott hvis forsørgeren:

- 1) ikke gir de opplysninger som kreves, eller har gitt uriktige opplysninger eller fortiet vesentlige omstendigheter,
- 2) ikke retter seg etter pålegg som gis med heimel i denne lov,
- 3) misbruker tilskottet.

Hvis det offentlige påføres tap ved hans forsømmelse og dette ikke kan dekkes ved tiltak etter foregående ledd, kan trygdekassen kreve erstatning hos forsørgeren. Kravet kan drives inn ved utpanting etter reglene i syketrygdloven.

§ 10. Fylkesmannen avgjør med endelig virkning enhver tvist som oppstår etter denne lov. Krav om avgjerd av fylkesmannen må være satt fram seinest 28de dag etter at vedkommende er gitt skriftlig melding om trygdekassens vedtak. Syketrygdlovens § 60 gjelder tilsvarende for fylkesmannens avgjerd.

§ 11. Vedkommende myndigheters funksjonærer og medlemmer er pliktige til taushet om det de i stillings medfør får vite om private forhold. I forhold til straffelovens § 121 anses de som offentlige tjenestemenn.

§ 12. Vedkommende myndigheter kan kreve de opplysninger som trenges av omsyn til deres gjøremål etter denne lov. De kan til bruk for saker etter denne lov kreve forklaringer opptatt ved utenrettslig eller rettslig etterforskning.

§ 13. Sosialdepartementet gir i samråd med Innenriksdepartementet nærmere regler til utfylling og gjennomføring av denne lov og fastsetter herunder reglene for innhenting

av opplysninger om forsørgelsesbyrde og for utregning av 5 desbr. tilskottene.

§ 14. Denne lov trer i kraft fra 1 januar 1945.

Oslo 5 desember 1944.

Quisling.

Ministerpresident.

J. A. Lippestad.

Ø. Lundesgaard.

Sjef for Sosialdepartementet.

Forordning. (Landbruksdepartementet.)

5 desbr.

Avgift på pelsdyrskinn.

I samsvar med lov av 10 juli 1936 til å fremja umsetnaden av jordbruksvaror, jfr. forordning av 31 januar 1942, bestemmes:

§ 1. I tiden til og med 31 oktober 1945 skal det betales avgift ved første gangs omsetning av rå, uberedte skinn av rev og mink, alet i pelsdyrgård.

§ 2. Avgiften som betales av leverandøren, fastsettes til 2 % som beregnes av:

1. Salgsummen (tilslagssummen) ved omsetning over norsk auksjon eller ved salg direkte til forbruker.
2. Oppgjørsbeløpet ved salg til oppfyllelse av inngåtte eksportavtaler.
3. Det beløp skinnnet er verdsatt til når det gjelder skinn som sendes til omsetning over utenlandske auksjoner, direkte eller gjennom representant i Norge. Produsenten plikter å gi Omsetningsrådet melding om de skinn han akter å omsette på denne måten og ansette en verdi på dem samt innbetale avgiftsbeløpet. Omsetningsrådet kan la skinnene besiktige og taksere med endelig virkning for avgiftsbeløpet. Viser det seg etter oppgjøret at produsenten har betalt for meget i avgift kan han få beløpet berikket ved framleggelse av de beviser Omsetningsrådet krever.

§ 3. Avgiften skal være betalt til Omsetningsrådet når skinnnet leveres fra norsk auksjon til kjøperen eller når skinnnet utføres. Ved salg fra produsent direkte til personlig forbruker, skal produsenten innbetale avgiften til Omsetningsrådet før skinnnet leveres forbrukeren.

Kjøperen eller den som mottar skinnnet til beredning eller annen bearbeidelse plikter å påse at avgiften er betalt. Såframt avgiften ikke er betalt, blir også kjøperen eller den som mottar skinnnet til beredning eller annen bearbeidelse ansvarlig for avgiften.

5 desbr. Ved utførsel av pelsdyrskinn som nevnt i § 1 skal det forevises tollvesenet bevis for at avgiften er betalt eller for at skinnet er kjøpt over norsk auksjon.

Ved omsetning gjennom norsk auksjon eller gjennom representant for utenlandsk auksjon oppkreves avgiften av auksjonen eller representanten som er ansvarlig for den.

§ 4. Omsetningsrådet kan gi nærmere regler om avgiftens innbetaling og om kontroll med at avgiften blir betalt. Reglene må godkjennes av departementet.

Omsetningsrådet eller den det gir fullmakt fører kontroll med avgiftsinnbetalingen og har adgang til alle oppgaver og enhver bokføring vedrørende omsetningen av pelsskinn hos enhver som er ansvarlig for avgiftens innbetaling.

§ 5. Overtredelse av disse bestemmelser eller forskrifter gitt etter dem er straffbar.

§ 6. Denne forordning trer i kraft straks.

Oslo 5 desember 1944.

Th. J. O. Fretheim.

5 desbr. **Forordning.** (Landbruksdepartementet.)

Fiskeregler for innlandsfisket i Bjarkøy, Tranøy, Torsken, Berg og Lenvik herreder, Troms fylke.

I medhold av lov om fredning av ferskvannsfisk av 2 juni 1933, jfr. kongelig resolusjon av s. d., fastsettes:

1. Det er forbudt til enhver tid av året til fangst av ferskvannsfisk å bruke disse redskaper og fangstmåter:

a. Bundne redskaper med mindre maskevidde i våt stand enn 40 mm, herfra unntatt håv som hjelperedskap.

b. Teiner, ruser eller liknende redskap.

c. Lyster eller noe annet redskap med spiss eller krok som ikke er beregnet på å slukes av fisken.

d. Oter eller liknende redskap.

e. Alle fangstmåter som krever bruk av ildslys eller annet kunstig lys.

2. Det er forbudt å sperre mer enn halv bredden av elv eller bekk regnet etter vanlig sommervannstand.

3. Brudd på disse fiskeregler straffes etter loven.

4. Disse fiskeregler trer i kraft 1 januar 1945 og gjelder inntil videre.

Oslo 5 desember 1944.

Th. J. O. Fretheim.

Forordning. (Finansdepartementet.)

5 desbr.

Endringer i forskrifter vedrørende forvaltning av formue i h. t. lov om frakjennning av norsk statsborgerrett av 20 mai 1943.

Med heimel i § 8, første ledd, i lov nr. 1 av 20 mai 1943 om frakjennning av norsk statsborgerrett bestemmes følgende endring i forskriftene av 3 juli 1943:

Forskriftenes § 5 skal lyde så:

§ 5. Hvis de vanlige midler som registreringsorganene rår over ikke viser seg tilstrekkelige til å gi fullstendig oversikt over formuestillingen, kan likvidasjonstyret, dets bobestyrere samt statspolitiet etter skriftlig begjæring innhente formuesoppgaver gjennom offentlige myndigheter, banker, forsikringselskaper, aksjeselskaper o. likn. for å få brakt formuespørsmålet på det rene.

Oslo 5 desember 1944.

Prytz.

Forordning. (Politidepartementet.)

6 desbr.

Tiltak til sikring mot sabotasje.

Med heimel i lov av 19 oktober 1944 og Ministerpresidentens vedtak av samme dag om adgang til å gi politiforskrifter bestemmes følgende:

I.

Alle bedrifter (industribedrifter, fabrikker, verksteder, verk m. v.) og lagere av enhver art pålegges straks å iverksette tiltak til sikring mot sabotasje.

II.

Ved bedrifter eller lagere som beskjeftiger minst 5 personer skal blant arbeiderne og funksjonærene uttas en eller flere ansvarshavende (alt etter bedriftens eller lagerets størrelse og betydning, lokalitet m. v.) som pålegges etter arbeidstidens slutt å gjennomsoke bedriftens eller lagerets område på det nøyeste for å kontrollere at intet sabotasjemateriell er forstuet.

III.

Personer som ikke er ansatt ved bedriften eller lageret, må ikke slippes inn på bedrifts- eller lagerområdet uten at vedkommendes personalia er notert i en egen fortegnelse (adgangsprotokoll). Den besøkende må ikke lates alene innen-

6 desbr. for området, men skal være ledsaget av en bedriftsfunksjonær som er bemyndiget til dette. Besøkende har ikke adgang til å medta vesker, ryggsekker, pakker e. l. uten at disse ting først er blitt inngående undersøkt.

IV.

Motorvogner og kjøretøyer av enhver art samt varer (gods) som kommer inn på bedriftens område, må underkastes en inngående og nøyaktig kontroll. Bilens nr. og kjenningsbokstav samt vognførerens navn skal noteres. Kjøretøyer og kjørere av disse skal alltid følges av en ledsager inntil kjøretøyet har forlatt bedriftens område. Gods og pakker undersøkes i nærvær av overbringeren.

V.

Etter arbeidstidens slutt skal samtlige tilganger (vinduer, dører) være lukket og låst.

VI.

Bedriftslederen er ansvarlig for at disse tiltak blir satt i verk.

VII.

Disse forskrifter gjelder også for livsviktige bedrifter som har opprettet bedriftsvern i henhold til lov nr. 2 av 2 mars 1944 og forordning av 10 august 1944.

VIII.

Brott eller medvirking til brott på disse forskrifter straffes med bøter eller fengsel inntil 1 år såfremt forholdet ikke rammes av strengere straffebud.

Oslo 6 desember 1944.

Jonas Lie.

6 desbr.

Forordning. (Landbruksdepartementet.)

Avlevering av sølvrevskinn.

I samsvar med lov av 11 juni 1942 om omsetning av pelsdyrskinn bestemmes:

§ 1. Oppdrettere av sølvrev plikter å levere i uberedt stand alle sølvrevskinn som avvirkes i tiden 15 november 1944 til 31 mai 1945 til Pelssentralen L/L — Norges Pelsdyrslag.

Samme plikt påhviler også den som har slike skinn eller levende sølvrev i sin besittelse.

Er oppdretteren eller besitteren et selskap eller et lag påligger leveringsplikten innehaveren, styremedlemmene og driftslederen.

Avtaler om overdragelser av skinn som etter foranstående pliktes avlevert, er ugyldige, når de ikke er oppfylt ved ikrafttredelsen av denne forordning. 6 desbr.

§ 2. Produsenten sender skinnene i rå, uberedt stand seinest 2 uker etter pelsingen til Pelssentralen L/L. Avleveringspliktige skinn som er pelset før forordningens ikrafttredelse, skal sendes inn innen 2 uker etter ikrafttredelsen. For merking, rensing, sortering, lotting og verdsetting av skinnene kan Pelssentralen L/L eller den sentralen overdrar arbeidet til, kreve sedvanemessig godtgjørelse av leverandøren.

Av de innleverte skinn uttar Pelssentralen L/L den del som den behøver til oppfyllelse av sine eksportforpliktelser. De øvrige skinn overføres til salg ved den auksjonsforretning som leverandøren bestemmer ved avleveringen av skinnene.

§ 3. Det er forbudt å selge, kjøpe, forhandle, utby til salg eller motta til beredning eller i annet øyemed uberedte solvrevskinn som ikke er merket av Pelssentralen L/L.

Uberedte skinn som ikke er avleveringspliktige etter denne forordning, og som ikke tidligere er merket av Pelssentralen L/L, skal besitteren snarest mulig og seinest innen 1 februar 1945 innlevere til Pelssentralen L/L til merking og nummerring ledsaget av de i 4 ledd nevnte legitimasjoner. I motsatt fall pliktes skinnets avlevert overensstemmende med § 1 i denne forordning, selv om det er avvirket før 15 november 1944.

Skinn som avvirket etter 31 mai 1945 må likeledes merkes og nummereres av Pelssentralen L/L.

Merking og nummerering som nevnt i 2 og 3 ledd kan bare foretas når skinnets ledsages av erklæring fra produsenten og vitnemål fra 2 personer hvis troverdighet er attestert av lensmannen om at det er avvirket enten før 15 november 1944 eller etter 31 mai 1945. Merking og nummerering utføres uten vederlag. Utgifter til frakt betales av innsenderen.

Grossister og auksjonsfirmaer som har på lager skinn som ikke er avleveringspliktige etter denne forordning, og som ikke tidligere er merket av Pelssentralen L/L, kan etter avtale med Pelssentralen L/L få skinnene merket vederlagsfritt på sitt lager. Pelssentralen L/L avgjør i disse tilfelle hvilke legitimasjoner som kreves.

§ 4. Den som antas til å føre kontroll med overholdelsen av denne forordning, kan foreta ettersyn i alle lokaler og transportmidler som nyttes av oppdrettere eller firmaer som omsetter eller har lager av skinn, gjennomgå deres bøker og forretningspapirer og foreta opptelling av skinn og pelsdyr. Han kan også kreve meddelt skriftlig eller muntlig alle opplysninger om virksomheten.

Kontrolløren plikter å bevare taushet om drifts- og for-

6 desbr. retningsforhold som han under sin virksomhet måtte bli kjent med i den utstrekning han ikke i tjenestens medfør må meddele opplysningen videre.

§ 5. Skinn som ikke avleveres overensstemmende med denne forordning kan avhentes hos besitteren ved politiets hjelp.

§ 6. Overtredelse av denne forordning straffes etter § 2 i lov av 11 juni 1942 om omsetning av pelsdyrskinn. På samme måte straffes medvirking og forsøk.

§ 7. Denne forordning trer i kraft straks.

Oslo 6 desember 1944.

Th. J. O. Fretheim.

6 desbr. **Forordning.** (Landbruksdepartementet.)

Nedsettelse av jord-, skog- og fjellkonesjonsgrensene for Kinsarvik herred, Hordaland fylke.

I. Med heimel i lov nr. 3 av 10 desember 1920 § 4, jfr. kongelig resolusjon av 5 januar 1934, bestemmes at den konsesjonsgrense som er nevnt i § 1, første ledd, i nevnte lov nedsettes for Kinsarvik herred til 0 dekar.

II. Med heimel i lov nr. 5 av 18 september 1909 § 5, jfr. kongelig resolusjon av 5 januar 1934, bestemmes at de konsesjonsgrenser som er nevnt i §§ 2, 3, første ledd, og § 4 i nevnte lov nedsettes for Kinsarvik herred til 0 dekar.

III. Med heimel i lov av 27 august 1915 § 5, jfr. kongelig resolusjon av 5 januar 1934, bestemmes at den konsesjonsgrense som er nevnt i § 1, første ledd, i nevnte lov nedsettes for Kinsarvik herred til 200 dekar.

Oslo 6 desember 1944.

Th. J. O. Fretheim.

7 desbr. **Lov om tillegg til konsesjonslovgivning.**
Nr. 1. gen.

Kapitel I. Ervervstillatelse.

§ 1. **Konsesjonsplikt.** Eiendomsrett eller bruksrett over fast eiendom som ikke går inn under reglene om konsesjonsplikt i andre lover, kan ikke erverves uten tillatelse av Næringsdepartementet eller — når det gjelder eiendom som omfatter jordbruk, skogbruk, myrstrekning eller fjellstrekning, og som ikke er bygget med fabrikk eller liknende industrielt anlegg — av Landbruksdepartementet.

Bestemmelsene i lov om ervervelse av vannfall, berg- 7 desbr.
verk og annen fast eiendom av 14 desember 1917 § 24, første, Nr. 1.
annet og fjerde ledd, §§ 26 og 27, § 29, første ledd, § 30, første
ledd, § 31, første og annet ledd, § 32, første ledd, §§ 33—35,
§ 36, første, tredje og femte til sjuende ledd, samt § 38 gjelder
tilsvarende.

§ 2. *Unntak fra konsesjonsplikt.* Uten hinder av § 1,
første ledd, kan eiendomsrett eller bruksrett over fast eien-
dom erverves:

- 1) av staten;
- 2) av norsk kommune såfremt ervervet er vederlagsfritt;
- 3) av norsk statsborger gjennom arv, ekteskap eller odels-
løsning eller gjennom overdragelse, når erververen har
bedre odelsrett enn overdrageren eller er dennes ekte-
felle eller beslektet eller besvogret med overdrageren i
opp- eller nedstigende linje eller i første sidelinje;
- 4) ved ekspropriasjon når erstatningen fastsettes ved skjønn;
- 5) når ervervet skjer etter reglene i lov av 22 mai 1902
om avhendelse av statens jord og grunn i Finnmarkens
amts landdistrikt;
- 6) når ervervet skjer etter reglene i forordning om gjen-
reisingsarbeidet i de krigsramte områder av 16 juli 1941
§ 3;
- 7) når ervervet skjer etter reglene i lov om ordning av visse
jordspørsmål av 22 juni 1928, kapitel XII;
- 8) av tidligere eier, hans ektefelle, foreldre eller barn, så-
fremt ervervet skjer fra Kongeriket Norges hypotek-
bank, Den norske arbeiderbruk- og boligbank eller Den
norske stats småbruk- og boligbank, eller fra norsk kom-
mune som har ervervet eiendommen på tvangsauksjon
som garantist for lån i noen av de ovennevnte banker;
- 9) når en bruksrett er stiftet for en tid av høyst 10 år eller
gjelder statens grunn i fiskevær.

§ 3. *Konsesjonsplikt ved erverv på tvangsauksjon.* Er-
verv av eiendomsrett eller bruksrett over fast eiendom på
tvangsauksjon, herunder auksjon etter konkurslovens § 127,
kan skje uten tillatelse i samme utstrekning som tidligere,
såfremt ervervet skjer for å redde en fordring som erver-
veren har pantrett for i eiendommen. Det samme gjelder
norsk kommunes erverv på slik auksjon, når ervervet skjer
for å dekke kommunens garantiansvar for lån til Den nor-
ske arbeiderbruk- og boligbank eller Den norske stats små-
bruk- og boligbank, og kjøpesummen ikke overstiger garanti-
ansvaret.

Dog kreves tillatelse etter § 1 når panteretten er stiftet

7 desbr. etter 8 oktober 1940, og det ikke gjelder et tilfelle som nevnt Nr. 1. i første ledds annet punktum. Herved gjøres ingen endring i lov om ervervelse av skog av 18 september 1909 § 6, tredje og fjerde ledd, lov om ervervelse av fjellstrekninger av 27 august 1915 § 4, lov om ervervelse av vannfall, bergverk og annen fast eiendom av 14 desember 1917 § 21 og lov om ervervelse av dyrket mark av 10 desember 1920 § 6, annet til fjerde ledd.

§ 4. Ervervstillatelse og konsesjonsnektelse m. v.

Tillatelse som nevnt i § 1, første ledd, kan gis hvis ikke almene hensyn taler imot det. Når tillatelsen blir gitt, kan slike vilkår fastsettes som finnes påkrevd av almene hensyn.

Hvis prisen er ulovlig etter gjeldende prisreguleringsbestemmelser, skal tillatelse ikke gis. Bestemmelsen i dette ledd gjelder også ved ervervstillatelse etter andre lovbestemmelser om erverv av fast eiendom.

Før Landbruksdepartementet avgjør en søknad om ervervstillatelse etter denne lov, skal det som regel innhente uttalelse fra vedkommende jordstyre.

Kapitel II. Prisfastsetting på fast eiendom.

§ 5. *Prisformenn.* I hvert herred og hver by skal det være en prisformann for faste eiendommer med to rådgivere ved sin side. Formannen og rådgiverne skal hver ha 3 personlige varamenn.

Prisformannen har til oppgave til bruk for konsesjonsmyndighetene ved avgjerder av konsesjonsspørsmål å fastsette høyeste lovlige pris for fast eiendom eller bruksrett over slik eiendom på grunnlag av de prisreguleringsbestemmelser som gjelder til enhver tid.

Fylkesmannen kan fastsette at det i en kommune skal være mer enn én prisformann for faste eiendommer; han bestemmer da også hvorledes arbeidet skal deles mellom dem (etter distrikt eller etter eiendommens art).

§ 6. *Oppnevning av prisformenn.* Ordføreren oppnevner prisformannen og rådgiverne for tre kalenderår om gangen blant personer som er bosatt i kommunen. I samband med oppnevningen fastsetter han hvem av rådgiverne skal være stedfortreder for formannen.

Ordføreren kan løse prisformann, rådgiver og varamann fra vervet før funksjonstiden er ute og oppnevne ny for resten av tiden.

Ektefeller, foreldre og barn eller noen som er i like så nært svogerskap, kan ikke samtidig oppnevnes til prisformann og rådgivere (varamenn).

Den som oppnevnes er pliktig til å påta seg vervet med 7 desbr. mindre ordføreren fritar ham. Nr. 1.

Ved oppnevningen skal det påses at av formannen og rådgiverne en har særlig rede på omsetningsverdien av fast eiendom, og at to er sakkyndige med omsyn til de arter av eiendommer som prisformannen får mest å gjøre med, f. eks. at en er jordbrukskyndig og en er skogkyndig, eller en murmester og en tømmermester.

Prisdirektoratet eller den det gir fullmakt, kan kreve oppnevningen forelagt direktoratet til endelig avgjerd. Slikt krav må settes fram for ordføreren innen 14 dager etter at oppnevningen er foretatt.

§ 7. *Krav om prisfastsetting.* Den som vil selge sin eiendom, kan kreve at prisformannen fastsetter høyeste lovlige pris for eiendommen; jfr. § 4, tredje punktum. Når en eiendom er solgt, kan også kjøperen kreve slik fastsetting, såframt han søker ervervstillatelse.

Prisfastsetting kan også en panthaver i fast eiendom kreve etter at namsretten har tatt hans auksjonsbegjæring til følge. Når et auksjonsbud er antatt, kan kjøperen kreve prisfastsetting over eiendommen. Namsretten kan pålegge en kjøper hvis auksjonsbud er antatt, å kreve prisfastsetting før den avgjør spørsmålet om stadfestelse. I dette tilfelle løper den frist som er nevnt i tvangsfullbyrdelseslovens § 148, tredje ledd, fra det tidspunkt da namsretten har fått melding om prisformannens avgjerd.

Det departement som skal avgjøre en søknad om ervervstillatelse, kan pålegge søkeren å kreve prisfastsetting.

§ 8. *Prisfastsettingen.* Prisformannen kan ikke treffe vedtak med mindre rådgiverne er til stede. Rådgiverne plikter å uttale seg om hvordan de mener saken bør avgjøres. Stemmegivning finner ikke sted.

Er en rådgiver ikke enig i et vedtak av prisformannen, må han kreve sin mening protokollert. I motsatt fall regnes han som enig i vedtaket og medansvarlig for dette.

Prisformannen skal uten ugrunnet opphold fastsette den lovlige pris etter en samvittighetsfull gransking av de opplysninger som han anser nødvendige som grunnlag for fastsettingen.

Den som har krevd prisfastsettingen og andre interesserte bør varsles om tid og sted for taksten.

Prisformannen kan motta forklaring av parter og tredjemenn, men kan ikke pålegge noen å gi forklaring. Dog kan han kreve at partene legger fram eller skaffer til vege avskrift av dokumenter som inneholder opplysninger som han går

7 desbr. ut fra er viktige for prisfastsettingen. Han skal sammen med Nr. 1. rådgiverne besiktige den eiendom saken gjelder, før prisen blir fastsatt; unntak herfra kan bare gjøres når særlige grunner foreligger.

Kontrollnemnda skal alltid varsles til prisformannens møter med rådgiverne. En representant for kontrollnemnda har adgang til å være til stede under møtene, delta i befaringer og gjøre seg kjent med de dokumenter som blir lagt fram. Han kan kreve sine merknader tilført prisformannens møtebok.

§ 9. *Møtebok.* Prisformannen fører bok over sine møter med rådgiverne.

I møteboka skriftsettes tid og sted for møtet, hvem som er til stede av formann, rådgivere og andre og den sak som behandles. Videre må det i møteboka tas inn opplysning om hvem som er varslet til møtet.

Det skal gå fram av møteboka hvilke opplysninger prisformannen bygger sin avgjerd på, og hvordan disse er skaffet til vege. Er eiendommen ikke besiktiget, må grunnene til det opplyses. Videre skal det gå fram at rådgiverne har uttalt seg.

Ved hvert møtes slutt skal formannen og rådgiverne skrive under møteboka.

Den som har krevet prisfastsetting, skal ha melding om prisformannens avgjerd ved fullstendig utskrift av møteboka. Slik utskrift skal også sendes til kontrollnemnda.

§ 10. *Prisankesjef.* I hvert domsokn for herreds- eller byrett skal det være én prisankesjef for faste eiendommer med 4 rådgivere ved sin side. Ankesjefen og rådgiverne skal hver ha 3 personlige varamenn. Fylkesmannen oppnevner ankesjefen og rådgiverne. For oppnevningen gjelder reglene i § 6 tilsvarende.

§ 11. *Overprøving av prisankesjefen.* Den som etter § 7 kan kreve prisfastsetting, kan kreve prisformannens fastsetting prøvet av prisankesjefen. Kravet må settes fram for prisformannen innen 1 måned etter at vedkommende har fått melding om prisformannens avgjerd. Domstollovens § 146, annet ledd, gjelder tilsvarende. Mot oversitting av fristen gis ikke oppreisning.

En kjøper kan ikke kreve overprøving av en prisfastsetting som ble gjort før han kjøpte eiendommen.

Uten hinder av fristen i første ledd kan det departement som skal avgjøre en søknad om ervervstillatelse pålegge søkeren å kreve en prisfastsetting prøvet av ankesjefen. Slikt pålegg kan også namsretten gi til den som har fått sitt bud på tvangsauksjon antatt.

Når minst tre av rådgiverne har krevet tilført møteboka

at de ikke er enig i ankesjefens avgjerd, skal ankesjefen 7 desbr.
uten opphold sende saken til Prisdirektoratet som endelig Nr. 1.
avgjør den.

For prisankesjefen gjelder bestemmelsene i §§ 8—9 tilsvarende. Utskrift av prisankesjefens møtebok skal også sendes den prisformann hvis avgjerd overprøvingen gjelder.

§ 12. *Virkningen av en prisfastsetting.* Prisfastsettingen er bindende for alle salg de to første år etter fastsettingen. Den opphører likevel å være bindende når det blir foretatt vesentlige endringer i gjeldende prisreguleringsbestemmelser, eller andre forhold som har betydning for den lovlige pris undergår vesentlig forandring.

Er prisfastsettingen holdt med tilføre av et salg som alt har funnet sted, er fastsettingen også bindende for dette.

§ 13. *Tilsidesetting av pristakst.* Hvis en fastsetting av prisankesjefen er i åpenbar strid med gjeldende prisreguleringsbestemmelser for faste eiendommer, kan det departement som skal avgjøre søknad om ervervstillatelse, i samråd med Prisdirektoratet sette prisfastsettingen til side. Departementet kan i dette tilfelle også i samråd med Prisdirektoratet pålegge ankesjefen å holde ny takst.

Det samme gjelder når det godtgjøres at ankesjefen har bygget sin avgjerd på falske eller uriktige opplysninger, og vedkommende departement i samråd med Prisdirektoratet finner at riktige opplysninger åpenbart måtte medføre et annet resultat.

§ 14. *Godtgjøring til prisformann, prisankesjef og rådgivere.* For behandling av prisformann eller prisankesjef skal den som har krevd fastsettingen eller overprøvingen, betale til denne og til hver rådgiver 10 kroner for hver dag eller del av dag som går med til takseringen, og dertil skyssgodtgjøring. Dessuten betaler han særskilt for saksforberedelsen 20 kroner som tilfaller formannen (ankesjefen). For denne betaling skal formannen (ankesjefen) holde de nødvendige skrivesaker og gi de utskrifter som er nevnt i §§ 9, siste ledd, og 11, siste ledd. Møtebok betaler staten.

Når prisankesjefens behandling av en sak medfører reise-
fravær av lengre varighet for ankesjefen eller rådgiver, kan Prisdirektoratet etter søknad tilstå vedkommende en tilleggs-
godtgjøring av staten. Direktoratet gir nærmere regler om dette.

Kapitel III. Alminnelige bestemmelser, ikraftttredelse m. v.

§ 15. *Heving når kjøpesummen er ulovlig.* Viser det seg at den avtalte kjøpesum for eiendommen er ulovlig etter gjel-

7 desbr dende prisreguleringsbestemmelser, har selgeren rett til å heve
 Nr. 1. salget. Denne rett kan selgeren ikke fraskrive seg på forhånd.

Blir en avtale hevet i henhold til første ledd, skal kommunen eller andre ikke ha krav på å tre inn i kjøpet i kraft av forkjøpsrett.

Blir avtalen ikke hevet, men prisen satt ned til det som er lovlig, skal denne avtale anses som nytt salg i forhold til kommunens forkjøpsrett.

§ 16. *Tvangsauksjon.* Når flere bydere på tvangsauksjon over fast eiendom eller bruksrett over fast eiendom byr høyeste lovlige pris, avgjøres ved loddtrekning hvilket bud skal behandles som det høyeste, hvis ikke saksøkte er til stede og forlanger, at det ene skal behandles som høyeste bud.

Namsretten skal av eget tiltak nekte stadfesting av bud på tvangsauksjon, såfremt den mener at kjøpesummen ikke er lovlig etter gjeldende prisreguleringsbestemmelser.

Panthaver som i henhold til § 7, annet ledds første punktum, eller § 11, første punktum, har krevd prisfastsetting eller overprøving av ankesjefen, kan kreve de omkostninger som er forbundet med prisfastsettingen dekket på samme måte som auksjonsomkostninger. Tilsvarende gjelder i tilfelle hvor øvrigheten har krevd prisfastsetting eller overprøving med tilføre av auksjonsbegjæring; jfr. § 1, annet ledd, sammenholdt med lov om ervervelse av vannfall, bergverk og annen fast eiendom av 14 desember 1917 § 32, første ledd.

§ 17. *Ikrafttreden.* Denne lov trer i kraft 1 januar 1945. Fra samme tid oppheves:

1. Forordning om tillegg til konsesjonslovgivningen av 23 oktober 1940.
2. Forordning av 4 mars 1941 om tillegg til forordning av 23 oktober 1940 om tillegg til konsesjonslovgivningen.
3. Forordning av 27 september 1941 om endring av og tillegg til forordning av 23 oktober 1940 om tillegg til konsesjonslovgivningen.

De nuværende medlemmer av prisnemnder og prisankememnder fortsetter å fungere som prisformenn, prisankesjefer og rådgivere til 31 desember 1946. § 6, annet ledd, jfr. § 10, siste punktum, gjelder tilsvarende.

Oslo 6 desember 1944.

Quisling.

Ministerpresident.

Sverre Riisnæs.
 Sjef for Justisdepartementet.

Ø. Lundesgaard.

Midlertidig lov om panthaveres fortrinnsrett i registreringspliktigeskip for renter. 7 desbr. Nr. 2.

§ 1. Fristen etter forordning av 12 mars 1790 som ble forlenget ved midlertidig forordning av 9 juni 1941 og midlertidige lover av 12 november 1942 og 18 november 1943, forlenges ytterligere således at den ikke i noe tilfelle løper ut før 31 desember 1945, for så vidt pantet er registreringspliktig skip.

§ 2. Denne lov gjelder ikke hvor fortrinnsretten var tapt allerede før loven trådte i kraft.

Oslo 7 desember 1944.

Quisling.

Ministerpresident.

Sverre Riisnæs.

Sjef for Justisdepartementet.

Ø. Lundesgaard.

Lov om endringer i og tillegg til skattelov for landet av 18 august 1911. 7 desbr. Nr. 3.

Følgende bestemmelser i skattelov for landet av 18 august 1911 skal lyde slik:

§ 57, annet ledd.

Når det i selvangivelsen gjøres krav på fradrag for gjeld eller gjeldsrenter eller oppføres formue i utestående fordringer eller inntekt av sånne, skal nøyaktig navn og adresse oppgis på fordringshavere og skyldnere for beløp på kr. 1 000 eller mer. For hver enkelt av disse fordringshavere eller skyldnere skal tillike fordringens eller gjeldens samt rentenes størrelse nøyaktig angis. Knytter fordringen eller gjelden seg til veksel, oppgis den som overfor den skattepliktige er skyldner eller fordringshaver etter det underliggende forhold. Fordringshaveren skal også gi oppgave over diskonterte (overdratte), ikke forfalte, veksler med angivelse av skyldneren og den som vekselen er diskontert hos (overdratt til). Bestemmelsene i dette ledd gjelder ikke for banker og forsikringselskaper. Riksskattestyret kan også unnta andre skattepliktige fra bestemmelsene.

§ 63, nytt siste ledd.

På forlangende av Riksskattestyrets formann plikter livrente- og livsforsikringselskaper å gi oppgave over alle innbetalte premiebeløp som overstiger visse minstegrenser som fastsettes av Riksskattestyret og skal inneholde opplysning om forsikringstakernes og de forsikretes nøyaktige navn og adresse, forsikringsbeløp, gjenkjøpsverdi m. v. Selskapene plikter også — uten omsyn til premies størrelse — å gi opplys-

7 desbr. ninger som nevnt om navngitte forsikringstakere eller forsikrere. Oppgaver som nevnt i dette ledd kan kreves for tiden etter 1 juli 1940 og skal sendes til de likningsmyndigheter som Riksskattestyrets formann bestemmer.

§ 85, tredje til sjette ledd.

Enhver plikter på forlangende å gi likningsmyndighetene opplysning om størrelsen og avkastningen av sitt tilgodehavende hos navngitt skattepliktig.

Oppgaveplikten etter første og annet ledd er uavhengig av om vedkommende selv foretar eller mottar betalinger. Den som oppgaveplikten etter første og annet ledd påhviler, skal gjøre slike notater eller innrette sin bokførsel slik at oppgavene kan gis. Riksskattestyret kan dog frita enkelte grupper av ervervsdrivende for slik noteringsplikt.

Likningsmyndighetene kan til enhver tid foreta undersøkelser av regnskaper eller notater hos ervervsdrivende og organisasjoner som har plikt til å gi oppgaver etter første eller annet ledd til kontroll av utbetalinger av lønninger, godtgjørelser m. v. eller av forretningsmessige mellomværender med andre ervervsdrivende. Undersøkelsen foretas av formannen eller forretningsføreren for vedkommende likningsinstans eller av en regnskapskyndig person med skriftlig fullmakt fra en av disse. Undersøkelse kan ikke foretas av noen som står i konkurranseforhold til den som undersøkelsen skjer hos. Bestemmelsene i § 64, annet ledds siste punktum, får tilsvarende anvendelse.

Riksskattestyrets formann kan pålegge den som ikke gir innberetning eller oppgave som nevnt i første og annet ledd, å gi de forlangte opplysninger under en daglig løpende mulkt. Pålegg til selskap, forening, innretning eller organisasjon rettes til styret og sendes hvert enkelt styremedlem i rekommandert brev. Mulkten kan her inndrives så vel hos medlemmene av styret som hos selskapet, foreningen, innretningen eller organisasjonen. Inndrivelsen skjer ved utpanting. Mulkten tilfaller statskassen.

§ 82, annet ledd.

Prøvelsen av selvangivelsene påbegynnes så snart disse kommer inn. Er det i selvangivelse eller i næringsoppgave fra selvangivelsespliktig krevet fradrag for gjeld eller renter til skattepliktig som er hjemmehørende i et annet distrikt, skal det snarest mulig sendes oppgave over gjelden og rentene til likningskontoret i det distrikt hvor fordringen antas å skulle beskattes. Riksskattestyret fastsetter skjema og nærmere regler for disse oppgaver. Har fordringshaveren ikke oppgitt tilgodehavendet eller rentene til beskatning eller bestrider han

oppgavens riktighet, sendes straks melding om dette til det 7 desbr.
likningskontor som har sendt oppgaven. Nr. 3.

§ 83, åttende ledd.

Når nemnda har innhentet de opplysninger, den anser fornødne, fastsetter den etter beste skjønn den formue og inntekt, hvoretter vedkommende skal beskattes. Nemnda er herunder berettiget til både å forhøye oppførte formues- og inntektsposter, å nedsette og utelate fradragposter og å tilføye formues- og inntektsposter, som ikke er oppført, når den dertil finner tilstrekkelig grunn. Skattepliktig som ikke har etterkommet påbudet i § 57, annet ledd, om i selvangivelsen å oppgi nøyaktig navn og adresse på fordringshavere for beløp på kr. 1 000 eller mer, med angivelse av gjeldens og rentenes størrelse, har ikke krav på fradrag ved likningen for vedkommende gjeldsposter og renter av disse.

Oslo 7 desember 1944.

Quisling.

Ministerpresident.

Prytz.

Sjef for Finans- og toll-
departementet.

Ø. Lundesgaard.

Lov om endringer i og tillegg til skatte- 7 desbr.
lov for byene av 18 august 1911. Nr. 4.

Følgende bestemmelser i skattelov for byene av 18 august 1911 skal lyde slik:

§ 49, annet ledd.

Når det i selvangivelsen gjøres krav på fradrag for gjeld eller gjeldsrenter eller oppføres formue i utestående fordringer eller inntekt av sanne, skal nøyaktig navn og adresse oppgis på fordringshavere og skyldnere for beløp på kr. 1 000 eller mer. For hver enkelt av disse fordringshavere eller skyldnere skal tillike fordringens eller gjeldens samt rentenes størrelse nøyaktig angis. Knytter fordringen eller gjelden seg til veksel, oppgis den som overfor den skattepliktige er skyldner eller fordringshaver etter det underliggende forhold. Fordringshaveren skal også gi oppgave over diskonterte (overdratte), ikke forfalte, vekslar, med angivelse av skyldneren og den som vekselen er diskontert hos (overdratt til). Bestemmelsene i dette ledd gjelder ikke for banker og forsikringselskaper. Riksskattestyret kan også unnta andre skattepliktige fra bestemmelsene.

7 desbr. § 55, nytt siste ledd.

Nr. 4. På forlangende av Riksskattestyrets formann plikter livrente- og livsforsikringselskaper å gi oppgave over alle innbetalte premiebeløp som overstiger visse minstegrenser som fastsettes av Riksskattestyret. Oppgavene gis på skjema som fastsettes av Riksskattestyret og skal inneholde opplysning om forsikringstakernes og de forsikretes nøyaktige navn og adresse, forsikringsbeløp, gjenkjøpsverdi m. v. Selskapene plikter også — uten omsyn til premiens størrelse — å gi opplysninger som nevnt om navngitte forsikringstakere eller forsikrete. Oppgaver som nevnt i dette ledd kan kreves for tiden etter 1 juli 1940 og skal sendes til de likningsmyndigheter som Riksskattestyrets formann bestemmer.

§ 57, tredje til sjette ledd.

Enhver plikter på forlangende å gi likningsmyndighetene opplysning om størrelsen og avkastningen av sitt tilgodehavende hos navngitt skattepliktig.

Oppgaveplikten etter første og annet ledd er uavhengig av om vedkommende selv foretar eller mottar betalinger. Den som oppgaveplikten etter første og annet ledd påhviler, skal gjøre slike notater eller innrette sin bokførsel slik at oppgavene kan gis. Riksskattestyret kan dog fritta enkelte grupper av ervervsdrivende for slik noteringsplikt.

Likningsmyndighetene kan til enhver tid foreta undersøkelser av regnskaper eller notater hos ervervsdrivende og organisasjoner som har plikt til å gi oppgaver etter første eller annet ledd til kontroll av utbetalinger av lønninger, godtgjørelser m. v. eller av forretningsmessige mellomværender med andre ervervsdrivende. Undersøkelsen foretas av formannen eller forretningsføreren for vedkommende likningsinstans eller av en regnskapskyndig person med skriftlig fullmakt fra en av disse. Undersøkelse kan ikke foretas av noen som står i konkurranseforhold til den som undersøkelsen skjer hos. Bestemmelsene i § 56, annet ledds siste punktum, får tilsvarende anvendelse.

Riksskattestyrets formann kan pålegge den som ikke gir innberetning eller oppgave som nevnt i første og annet ledd, å gi de forlangte opplysninger under en daglig løpende mulkt. Pålegg til selskap, forening, innretning eller organisasjon rettes til styret og sendes hvert enkelt styremedlem i rekommandert brev. Mulkten kan her inndrives så vel hos medlemmene av styret som hos selskapet, foreningen, innretningen eller organisasjonen. Inndrivelsen skjer ved utpanting. Mulkten tilfaller statskassen.

§ 75, annet ledd.

7 desbr.

Likningsrådet påbegynner prøvelsen av selvangivelsene så snart disse kommer inn. Er det i selvangivelse krevet fradrag for gjeld eller renter til skattepliktig som er hjemme-hørende i et annet distrikt, skal det snarest mulig sendes oppgave over gjelden og rentene til likningskontoret i det distrikt hvor fordringen antas å skulle beskattes. Riksskattestyret fastsetter skjema og nærmere regler for disse oppgaver. Har fordringshaveren ikke oppgitt tilgodehavendet eller rentene til beskatning eller bestrider han oppgavens riktighet, sendes straks melding om dette til det likningskontor som har sendt oppgaven.

Nr. 4.

§ 76, syvende ledd.

Når rådet har innhentet de opplysninger, det anser fornødne, fastsetter det etter beste skjønn den formue og inntekt, hvoretter vedkommende skal beskattes. Rådet er herunder berettiget til både å forhøye oppførte formues- og inntektsposter, å nedsette og utelate fradragposter og å tilføye formues- og inntektsposter, som ikke er oppført, når det der-til finner tilstrekkelig grunn. Skattepliktig som ikke har etterkommet påbudet i § 49, annet ledd, om i selvangivelsen å oppgi nøyaktig navn og adresse på fordringshavere for beløp på kr. 1 000 eller mer, med angivelse av gjeldens og rentenes størrelse, har ikke krav på fradrag ved likningen for vedkommende gjeldsposter og renter av disse.

Oslo 7 desember 1944.

Quisling.
Ministerpresident.

Prytz.

Ø. Lundesgaard.

Sjef for Finans- og toll-
departementet.

Lov om forandring i lov av 24 januar 1936 om beskatning av bankinnskudd.

7 desbr.
Nr. 5.

I lov om beskatning av bankinnskudd av 24 januar 1936 skal heretter § 3 lyde slik:

§ 3. Skatten skal være ens for alle innskudd og for det hele land og utgjøre 30 prosent av renteavkastningen på den enkelte innskyters konto. Skatten skal dog minst utgjøre 4 pro mille av det ved inntektsårets utgang inntående beløp.

Oslo 7 desember 1944.

Quisling.
Ministerpresident.

Prytz.

Ø. Lundesgaard.

Sjef for Finans- og toll-
departementet.

7 desbr. **Ministerpresidentens vedtak** om skatt av bankinnskudd for 1944—45.

I. For budsjett-terminen 1 juli 1944 til 30 juni 1945 erlegges skatt av bankinnskudd på grunnlag av bankenes regnskapsår 1944 med 30 prosent av renteavkastningen på den enkelte innskyters konto. Skatten skal dog minst utgjøre 4 pro mille av det hele beløp som står inne ved regnskapsårets utløp.

Skatten forfaller til betaling 2 januar 1945. Av skatt som ikke er betalt innen 1 mars 1945 svares rente med 4½ prosent p. a.

II. For innskudd som av bankene er endelig oppgjort før kunngjøringen av dette vedtak, skal skatten uforandret svares etter de satser som ble fastsatt ved vedtak av 15 juni 1944. Vedtaket av 15 juni 1944 trer ellers ut av kraft.

Oslo 7 desember 1945.

Quisling.

Ministerpresident.

Prytz.

Sjef for Finans- og tolldepartementet.

Ø. Lundesgaard.

8 desbr. **Skrivelse fra Landbruksdepartementet.**

Herved stadfestes vedtak av 13 november 1944 av ordføreren i Inderøy herred, Nord-Trøndelag fylke, der det i medhold av § 3, 2 ledd, i lov av 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund er bestemt at enhver eier eller besitter av hund i herredet skal holde hunden i band eller forsvarlig innestengt eller inngjerdet i den tid bufe beiter.

Denne bestemmelse skal dog ikke gjelde gjeterhunder som ledsaget av gjeter følger buskap på beite.

Utgiver: Byråsjef C. Lampe.